

İŞÇİ SINIFI ENTERNASYONALİST Mİ, MİLLİYETÇİ Mİ?

Aydınlık Gazetesi, 4 Şubat 2013

Yıldırım Koç

Sıradan bir işçi günümüzde enternasyonalist midir, milliyetçi mi?

Sizin anlayışınıza veya gönlünüzden geçene göre "işçi sınıfının" enternasyonalist mi, milliyetçi mi olması gerektiğini sormuyorum.

Sıradan bir işçi günümüzde dünyaya nasıl bakar?

Enternasyonalizm gözlükleriyle mi, milliyetçilik gözlükleriyle mi?

Acımasız bir sömürü düzeni olan kapitalist ilişkiler içinde yaşayan ve geçimini en uygun koşullarda sağlamaya çalışan sıradan biri işçi, davranışlarını, insanlığın geleceğine ilişkin büyük ideallere göre değil, günün sıkıntılarına göre biçimlendirir.

"Küresel saldırıya karşı küresel direniş" gerçekçi ve sıradan bir işçi için anlam ifade eden ve umut veren bir politika mıdır; hayal mi?

Kapitalist sömürü çarkındaki bir işçi enternasyonalist düşünce ve duygularla mı hareket eder; milliyetçi düşünce ve duygularla mı?

Marx 29, Engels de 27 yaşındayken Komünist Manifesto'yu yazdılar. Kitap 1848 yılı başında yayımlandı. Kitabın yazıldığı dildeki son cümlesi, "*Proletarier aller Länder, vereinigt euch!*" idi; "Tüm ülkelerin proleterleri, birleşin!"

Gerçekten de 1848 devrimleri Avrupa'da bir ülkeden diğerine hızla yayıldı. Devrim sınır tanımadı.

Ancak bu devrimler yenilgiyle sonuçlandı. Avrupa işçi sınıfları büyük bir yenilgi yaşadı; büyük bedel ödedi.

1848 devrimlerinin galibi burjuvazi de, mağlubu işçi sınıfları da bu büyük deneyimden ortak bir ders çıkardı.

Bir ülkede toplumsal sınıflar arasında paylaşılacak belirli bir kaynak vardır.

Burjuva iktisatçıları bu konuda hep bir pasta örneğini verir. Pasta paylaşılacaktır.

Ülkeye dışarıdan kaynak aktarımı yoksa ve işçi sınıfı olarak pastadan payınıza düşen miktardan memnun değilseniz, payınızı artırmak için diğer sınıf ve tabakalardan ve özellikle de sermayedar sınıftan pay istersiniz.

Sermayedar sınıfısanız ve payınızı artırmak istiyorsanız, diğer sınıf ve tabakaların ve özellikle de işçilerin payına göz dikersiniz.

Eğer işçi sınıfı da, sermayedar sınıf da belli bir güce ulaşmışsa, kaynak paylaşımı konusunda çıkacak bir kavganın anlamı iç savaştır.

İç savaşı iki taraf da istemez.

İşçiler 1848 devrimlerinde büyük bedel ödedi. Burjuvazi de iç savaştan galip çıktı; ancak o da bedel ödedi.

Oturdular; anlaştılar.

Komünistler, anarşistler ve bazı başka görüşlerden insanlar enternasyonalisttir; ancak sıradan bir işçinin derdi, geçinebilmek, iyi çalışma ve yaşama koşullarına sahip olabilmektir.

Eğer kapitalizm, belirli dönemler dışında, işçiye uygun koşullarda çalışma ve yaşama olanaklarını sağlıyorsa, sıradan bir işçi niye bu sisteme karşı mücadeleye girerek başını belaya soksun?

Komünistse kapitalizme karşı çıkar. Yoksa kapitalizmin sağladığı olanaklardan yararlanır; milliyetçi olur; emperyalist politikaları destekler.

Eğer emperyalist politikaların uygulanması sürecinde asker yapılıp başka ülkelerde hayatını kaybederse; durumunu sorgular. Hele paylaşım savaşında kendi ülkesi mağlup olursa, kapitalizmi sorgulamaya başlar. Yoksa niçin rahatını bozsun ki! Bozmaz da.

Emperyalist sömürü mekanizması işlediği sürece, emperyalist ülkelerin işçi sınıfları enternasyonalist değil, milliyetçidir.

Emperyalist sömürü, sömürülen ülkelerin kaynaklarının yağmalanması demektir. Geçmişte bu ülkelerin halkları köylüydü; artık işçi. Peki, bu koşullarda bizim gibi ülkelerin işçi sınıfları enternasyonalist midir, milliyetçi mi? Milliyetçidir; çıkarı anti-emperyalistliktedir, milliyetçiliklidir.

Hayal dünyasını bırakıp çevrenize bakın; geçim derdindeki insanları anlamaya çalışın!